

Από τον Γλέζο και τον Σάντα, στον Βαγορή και στο σήμερα

Κι όμως, κάπου χάσαμε τον δρόμο...

Ανταπόκριση
από την Κύπρο

■ του Γιώργου Τάττη

Για μία ακόμη φορά, η κυπριακή κυβέρνηση έδειξε να μην θέλει να προσεγγίσει το Κυπριακό ζήτημα στην πραγματική του διάσταση, που δεν είναι άλλη από την παράνομη εισβολή ενός τρίτου κράτους και την συνεχιζόμενη κατοχή μέρους της Κυπριακής Δημοκρατίας, της μόνης διεθνούς αναγνωρισμένης και νόμιμης κρατικής οντότητας στο νησί. Ως εκ τούτου, δεν επέδειξε στοιχειώδη αντανakλαστικά διαχειρίσις της αντιστασιακής πράξης του 16χρονου νεαρού, που όντας στα κατεχόμενά μας εδάφη για εκκλησιασμό, κατέβασε την τουρκική σημαία και έσπασε το κάδρο φωτογραφίας του Ντενκτάς.

Για κάποιους, τα παρακάτω σχόλια, θα ήταν αυτονόητα, νοούμενων των αντικειμενικών συνθηκών που εντοπίζονται επί του εδάφους. Που δεν τα λέμε μόνο εμείς, τα λέει και το Διεθνές Δίκαιο, όσο διακοσμητικό κι αν είναι. Για μία, δυστυχώς μεγάλη, μερίδα συμπολιτών μας, εξακολουθούν να μην γίνονται κατανοητά ως τέτοια. Ναι λοιπόν, ας το επαναλάβουμε ρητώς. Η Τουρκία είναι κατοχική δύναμη και ομολογουμένως, όσο η σημαία αυτού του κράτους κυματίζει παράνομα, στα σκλαβωμένα μας εδάφη, δεν αποτελεί κανένα εθνικό σύμβολο, έτσι γενικά και αόριστα, που πρέπει να τυγχάνει σεβασμού. Η κυπριακή κυβέρνηση και οι όψιμοι εκσυγχρονιστές, είτε προέρχονται από το κυβερνών δεξιό κόμμα είτε από το κατ' όνομα κομμουνιστικό ΑΚΕΛ, δεν λένε να καταλάβουν ότι δεν κατέβηκε μία σημαία ενός οποιοδήποτε κράτους, αλλά η κατοχική σημαία.

Γ' αυτό εξάλλου και η ενέργεια νοείται ως πράξη επαναστατική. Ήρθε ένας 16χρονος, μέσα σε όλο τον αυθορμητισμό που τον διακατέχει, να μας θυμίσει τα βασικά. Ότι, ρε διάολε, μεγαλώσαμε σε πατρίδα μισή. Χωρίς πολλά πολλά, χωρίς να μπλέκουμε τα μπουτία μας σε ιδεοληπτικές θεωρίες πολλαπλών αφηγήσεων που εξισώνουν θύμα και θύτη, χωρίς να πρέπει να απολογηθούμε για το ότι «εκάμαμεν τζιαί εμείς πολλά», πριν αρθρώσουμε το αυτονόητο: Ότι είμαστε πρόσφυγες, «είμαστε αγνοούμενοι που πάππον ως αγρόνιν».

Έτσι, ακούσαμε την πτέρυγα του «λύση να' ναι κι ό,τι να' ναι», σύσσωμη, μαζί με την κατοχική δύναμη της Τουρκίας και τους αξιωματούχους του ψευδοκράτους, που ομολογουμένως ξέρουν να εκμεταλλεύονται το κάθε τι, να μας κουνούν το δάχτυλο για την δήθεν καταστροφή του φιλικού κλίματος μεταξύ των δύο

«Μόνον παράφρονες ή όργανα ξένης προπαγάνδας ήμπορούσαν να διαπράξουν μίαν τόσο επαίσχυντο, αλλά και τόσο επικίνδυνο, ως προς τις συνεπειές της, πράξιν» έγραφε ο φιλοκατοχικός Τύπος της Αθήνας για την ενέργεια των Γλέζου-Σάντα (Βραδυνή, 2 Ιουνίου 1941). Δυστυχώς, πανομοιότυποι χαρακτηρισμοί εκτοξεύτηκαν από τους κήρυκες του «ρεαλισμού» για την πράξη του Κύπριου μαθητή...

κοινοτήτων. Συναντάμε λοιπόν το εξής παράλογο. Το κατέβασμα της σημαίας του κατακτητή να είναι προβοκατόρικη πράξη, ενώ η συνεχιζόμενη κατοχή, οι πρόσφατες επεμβάσεις σε ΑΟΖ και εδάφη της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο επικείμενος εποίκισμός του Βαρωσίου και οι τόσες απειλές που ξεστομίζουν καθημερινά οι Τούρκοι πολιτικοί, να είναι πράξεις νομιμοποιημένες στη συνείδηση των ραγιαδών.

Κι όμως, χάσαμε μία πολλή καλή ευκαιρία να καταγγείλουμε την Τουρκία, να τοποθετήσουμε το πρόβλημα, επιτέλους, στην πραγματική του διάσταση. Που προφανώς, δεν είναι η δικοινοτική πτυχή. Τουλάχιστον, όχι στη βάση του. Γεννήσαμε λοιπόν θεωρίες και κουραφέξαλα, που θέτουν την αμφισβήτηση στο αυτονόητο, που αν δεν το επαναλαμβάνουμε εμείς οι ίδιοι, πώς μπορούμε άραγε να το ζητούμε από τους ξένους «τοποτηρητές» του ΟΗΕ, οι οποίοι ανάλαβαν τις συνομιλίες; Πώς να μην κλείσουμε το στόμα στον Γκουτέρες, που τον ενοχλούν οι 16χρονοι ενώ δεν τον ενοχλούν οι 40 χιλιάδες στρατιώτες; Εν κατακλείδι, μαγειρευτήκαν όπως πρέπει και ο συλλογικός μας εξευτελισμός έφτασε στο ναδίρ του, με την δημόσια συγγνώμη της οικογενείας του 16χρο-

νου και την παράδοση των «κλεμμένων». Στείλαμε και «ειλικρινείς απολογίες σε όσους, δικαιολογημένα, ένιωσαν λύπη και απογοήτευση». Δέχτηκε φυσικά τις απολογίες μας ο κ. Ακιντζί, μη χάνοντας την ευκαιρία να μας νουθετήσει. «Η Ε/κ πλευρά να επανεξετάσει το εκπαιδευτικό της σύστημα». Κι όμως, αυτό πρέπει να κάνουμε. Γίνεται να ζητάς συγγνώμη επειδή κατέβασες την σημαία του κατακτητή από τη γη σου; Όσο κι αν κάποιος διαφωνεί για λόγους τακτικής. Οι συμβολικές διατάσεις της επαίσχυντης επιστολής «συγχώρεσης» χωρούν μέσα όλη την παρακμή της κυπριακής κοινωνίας. Εθελοδοουλία με παράλληλη ποινικοποίηση όποιων ακόμη αντιστέκονται. Δεν υπάρχει καλύτερη απόδειξη από αυτό το περιστατικό. Όλοι αυτοί που φωνασκούσαν ενάντια στον νεαρό, που κινδυνολογούσαν, είναι οι υπαίτιοι του εξευτελισμού μας. Δεν θέλω να σκέφτομαι τι άκουσε αυτός ο πατέρας για να δημοσιοποιηθεί αυτή η επιστολή. Αυτοί λοιπόν είναι οι σύγχρονοι δοσιλογοί. Φανερώθηκαν εν νέου με μια πραγματική πράξη παράδοσης. Κι ας ομιλούν κάποιοι υπό τον ρόλο των αριστερών επαναστατών.

Περικτερώνα, Λευκωσία,
20 Σεπτεμβρίου 2019

Ήρθε ένας 16χρονος, μέσα σε όλο τον αυθορμητισμό που τον διακατέχει, να μας θυμίσει τα βασικά. Ότι, ρε διάολε, μεγαλώσαμε σε πατρίδα μισή

editorial

Στα μανταλάκια...

«Είναι απαράδεκτο χωρίς στοιχεία να κρεμάς στα μανταλάκια για 1-2 χρόνια πολιτικούς αντιπάλους και να ποινικοποιείται η πολιτική ζωή». Ακούγεται συχνά από τους επιφανείς του πολιτικού μας κόσμου, όλων των παρατάξεων και κομμάτων του συστήματος. Κανονικά θα έπρεπε όλο το πολιτικό σύστημα να κρεμαστεί στα μανταλάκια. Γιατί είναι υπεύθυνο που έχει κρεμαστεί εκεί η ίδια η χώρα. Μέσα από τους ζουρλομανδύες που της φόρεσαν, τις δανειακές συμβάσεις και την υποτέλεια που συνόδευσαν τα επιτεύγματα της «διάσωσης».

Βέβαια, η κάθαρση αυτού του πολιτικού συστήματος δεν μπορεί να γίνει από μια εξουσία, τη δικαστική, που είναι κι αυτή μπλεγμένη και συνυπεύθυνη για όσα γίνονται σε βάρος του τόπου και της κοινωνίας. Ο Ρασπούτιν δεν είναι ένας και μοναδικός, ασχέτως αν το σκάνδαλο Novartis είναι υπαρκτότατο, με αυτουργούς που θέλουν να βγουν καθαροί.

Έχεις καούρα; Παίρνεις αντιβιοτικά; Πάρα ένα Zantac για το στομάχι. Τώρα, ανακάλυψαν πως είναι ύποπτο το συγκεκριμένο σκεύασμα. Οι διοικήσεις των νοσοκομείων δηλώνουν ότι τα κονδύλια τέλειωσαν, κι έτσι σταματούν διάφορες θεραπείες. Είναι Σεπτέμβρης και οι φωτιές καλά κρατούν, όπως και ο ιός του Νείλου (αυτός θα υπάρχει έως τα τέλη Οκτωβρίου). Οι αντάρτες Χούθι με drones-καμικάζι έπληξαν τις σαουδαραβικές εγκαταστάσεις της Aramco ταράζοντας τα νερά (και κυρίως τα πετρέλαια). Η Τουρκία σημαδεύει τα θαλάσσια και στεριανά οικόπεδα που διεκδικεί, αλλά και κατασκευάζει κι αυτή μαζικά drones για τις αναμετρήσεις που έρχονται.

Η κυρία Αγγελοπούλου με εκπαιδευμένο γεράκι κατέρριψε πάνω από την οικία της drone που σκόπευε να φωτογραφήσει χώρους και δραστηριότητες. Έτσι, απέδειξε πως και η Ελλάδα έχει την απάντηση σε ενοχλητικές πτήσεις. Ναι, είναι αλήθεια, η ίδια εργάζεται πυρετωδώς για τον εορτασμό των 200 χρόνων από το 1821...

Οι όμιλοι Ελλήνων επιχειρηματιών έχουν επιταχύνει τον βηματισμό για να επωφεληθούν από την «ανάπτυξη για όλους» που έχει εξαγγείλει ο Μητσστάκης. Λάτσης, Βαρδινογιάννης, Μυτιληναίος, Περιστερής, Μαρινάκης και τα άλλα τα παιδιά, επιδίδονται σε «ευγενή άμιλλα» για προνόμια και μίζες.

Η εκτελεστική και δικαστική εξουσία στέκονται με σεβασμό απέναντι στους ευγενείς σκοπούς, όχι μόνο των εγχωρίων: Ο Πάιατ και ο νέος Γερμανός πρέσβης επιδίδονται σε διαρκείς συναντήσεις με κυβερνητικούς και οικονομικούς παράγοντες. Η μερίδα του λέοντος, τα φιλέτα, έχουν καπαρωθεί.

Κι ο Μπάμπερς, βουλευτής τώρα, δεν κρατιέται: «το νερό στην Ελλάδα είναι πάμφθην». Από τον ΣΚΑΙ εκτοξεύτηκε στην Βουλή και τώρα κάνει τον λαγό για εταιρείες και ιδιωτικοποιήσεις. «Είμαστε εδώ» φωνάζει δια στόματος Τσίπρα η αξιωματική αντιπολίτευση από τη ΔΕΘ. Δεν είμαστε απόντες, θα ασκήσουμε υπεύθυνη αντιπολίτευση. Είμαστε μέσα στην παρτίδα και θα παίξουμε τον ρόλο μας. Θα εισπράξουμε τη φθορά του Κούλη και με την «αντιδεξιά» γραμμή θα ενσωματώσουμε πάλι τη λαϊκή δυσφορία. Εγκλωβιστικός και αποδοτικός διπολισμός. Θα «είμαστε εδώ» για πάρτη μας.

Γύρω μας, κύματα μεγάλα αγριεύουν. Η αποσταθεροποίηση είναι το κύριο χαρακτηριστικό. Ο πολιτικός κόσμος, πάνω σε ένα μανταλάκι, φαντασιώνεται πως βρίσκεται σε ιστιοπολική σανίδα και δαμάζει τους ανέμους... Απλώς δροσίζονται, σε βάρος της χώρας που την κρεμούν χωρίς τύψεις στα μανταλάκια.